

LBRIS

We know
books

De

depresie
demență
dezamăgire
despărțire

GHEORGHE VARGANICI

Editura Ink Story
2023, Pucioasa

De albastru

Vine toamna viselor albastre
Ce-au trecut de-al cerului abis
Și-au murit fugind din paradis.
Vine toamna-nstrăinării noastre.

Veșted, mic și rece-s într-un pat,
Camera e mută și mă strânge.
Perna-mi bea din lacrimi și din sânge,
Iar eu mă cutremur nemișcat.

Seacă-i raza soarelui de-afară
Ce-mi pătrunde albăstriu prin geam.
De-am avut, acum chiar nu mai am
Niciun gând care să nu mă doară.

S-au uscat și norii de pe cer,
Goi și triști ca gândurile noastre.
Vine toamna viselor albastre,
Vine toamna viselor ce pier.

De negru

Deschis-am ochii și-am văzut
Un cuib de ciori ce sta să cadă
Și-n el încremenit zăceau,
Uitate, amintiri grămadă.

Căci ochiul istovit de cer
Și-acoperit cu-aripi de smoală
Își sparge lacrima în gând,
Secat demult de-o zare goală.

Deschis-am ochii și-am simțit
Cum urlă-n ceruri curcubeie
Și după gratii de azur
Cerșesc a ploilor scânteie.

Deschise-s porțile de nori,
Dar curg de sus nu stropi, ci pene,
Și negre aripi povestesc
Croncănitoarele refrene.

Își varsă noaptea liliicii
Peste al negurilor vis.
În zâmbetul de ciori și oameni
Deschis-am ochii. I-am închis.

De cenușiu

Mor frunze în aer și-ațâță noroiul,
Iar ploaia îl rupe în picuri murdari,
Căci totu-i leșie, și cerul, și norii,
Și balta ce-ascunde mormânt de țăntari.

Cer muște să moară, dar vântul le-nvie
Și-n recile aripi strecoară fiori.
Se plimbă cadavre pe drumuri și-n păsări,
Sub cerul ce-adoarme pe aripi de ciori.

Îngroapă betonul un plânset de fulger
În baltă, oglinda - cenușă de cer,
Stropind cu un scâncet murdar de leșie
Pereții de piatră, de sticlă, de fier.

Privirea îmi curge spre tulburea zare,
Mormântul de soare cu cruce de nori,
Și scriu pe retină povestea furtunii
Ce încă încearcă să vadă culori.

De gri

De sub umbrele de lacrimi
Gânduri adunând o mie,
Glasul gri al unei patimi
Mi-a șoptit în minte: „Scrie!”

Inspirat de îndemnare,
Călimara cu cerneală
Am deschis-o, dar, mirare,
M-aștepta cu totul goală!

Eu atunci, oprindu-mi plânsul,
Cerule gri și fără stele
L-am furat, și-am stors dintr-însul
Ploile, să scriu cu ele.

De alb

Și-au plâns cireșii florile pe drum,
Răpuși mult prea degrab', mult prea umil.
În crud și mult prea înghețat April,
Se pierd livezi în mult prea albul fum.

Albinele se-ntorc la stupi jelind,
Prin vântul palid, printre fulgii gri,
Le cad picioare și aripi cu ei
Și zumzăie-n omăt, sfârșit cerșind.

Le sap mormântul lâng-al meu mormânt
Cu un oftat ce-ngheață în sicriu.
Am reușit să mor mult prea târziu,
În crud și mult prea înghețat pământ.

Sub albul cer al zilei de apoi
Am îngropat trecutul meu cel nins,
Iar dacă lângă dânsul m-am întins,
Și-au plâns cireșii florile pe noi.

De verde

Se-agită iarba, și-n avânt de coasă
Pe-al brazdei ud și viu mormânt se-aruncă.
Îi țipă seva-n aer și prin luncă;
Nu curge sânge, nimănui nu-i pasă.
Ce verde-i iarba moartă, și frumoasă,
Să omorâm mai multă! Vin de-acasă
Tractoarele, călăi de fier, la muncă.

Destinul mi-a cosit la întâmplare
Stomacul, o prietenă și ochii,
Iar când am încercat să mă apropii
De oameni, căutându-mi alinare,
Mi-au spus: „Nu-ți curge sânge, nu te doare!
Alină-te cu bani și cu mâncare
Și-nchină-te la poala unei rochii!”

Am obosit, destinul parcă fuge
Dar îl apuc de coasă, să mă vadă,
Iar oamenii ce n-au putut să creadă
Că doare chiar de sângele nu curge
Vor admira cadavrele-n coșciuge.
Vă place moartea? Nu vă mai ajunge?
Sub coasa mea veți sta curând grămadă!